

Retrobament

Els cels brillants del mes de juny i el blat a punt de segar. Era un dia de vent, pla dels auguris càlids de l'estiu. El cel semblava buidat de núvols, un cel escenogràfic, un cel de mirada cinematogràfica, ras i net. Els turons de Monllover, ocre i argila sense a penes vegetació. El llarg camí de tornada de la dona, sola, però amb la brasa de l'esperança i l'agitació. El delit de reveure els fills a la vila. La llarga travessia del dolor, el riu de sofriment sense raó. "Hi ha mai raons per al dolor i per al sofriment?" -es demanava Antonieta debanant el cabdell de la història. Se sentia estranyament sola al món: venint del precipici del camp de concentració i tornant cap a la llar coneguda. No podia formular-ho amb claredat, però aquell viatge cap a Euskadi l'havia acarat cap a unes realitats noves i frapants: les muntanyes plantades de panís esponeroses i sobreixint de verd, les grans vallades verdes i frescals -les increïbles tonalitats del verd-, els caserius ombrejats de verdor intensa de castanyers i faigs i roures, la humitat dels torrents, la pluja sovintejada i el mar tempestejat, nerviós, arriurat per un vent fred que movia la llarga esquena de les onades. I la ciutat de Bilbao, que li havia estranyat que fos tan devotament catòlica, amb capellans per tot arreu i signes de devoció per totes bandes. I com era que aquella ciutat que era tan catòlica havia estat assaltada per uns que es deien nacionals que feien una *cruzada* amb capellans i misses abans de les batalles? No entenia res. Només sabia la humitat als peus i la humiliació de saber-se vençuda i amb l'home passant-les més putes que Caín. "Més putes que Caín" -es repetia.

I ara sentia la familiar carícia de la calor enxobada del seu país, la mata de garriga i el tamariu humil, la subtil gràcia dels sembrats ondulats pel vent, una gràcia que duraria poc: "Pel juny, la falç al puny" -va recordar en veure el sembrats. Les dites formaven part de la seva instrucció popular perquè a l'escola hi havia anat ben poc. Just per saber de llegir i d'escriure. I una mica de sumar i de multiplicar... Sentia la familiar llepada de la calor espessa, la suor, la llampant foguerada del sol que arbora el món de viu en viu.

Cada ànima s'emmotlla al geni d'un lloc.

La dona, absorta en aquest pensaments, no va albirar al lluny una tènue figura que es movia deixant un rastre de polseguera i que muntat sobre una somera blanca anava fent via al trot.

Quan era més a prop -just quan la mirada distingeix la fesomia i els detalls del vestit-, la dona va reparar que la cara i sobretot la roba que vestia, li eren familiars.

"Diria que si no fos que l'he deixat al camp de concentració, aquell és el meu home. La mateixa fesomia, la mateixa manera de moure's, fins i tot la mateixa camisa: una camisa de color cru, una americana fosca. Si no fos que l'he deixat a Bilbao, diria que aquell és el meu home..."

Va tardar unes dècimes de segons a reconeixel. Durant aquell brevíssim lapse de temps se li van aparèixer en bandada tots els records d'amor per aquell home que sallava apressat amb l'animal al trot. Una ventada de records d'amor, de set anys d'estar junts i de tres fills, li van venir en batallons. Com una garbinada d'imatges.

Van anar a l'encontre corrent i es van abraçar feroçment, besant-se, estrenyent-se i rebolcant-se en un atac de passió. Una colla de gitanos, nòmades, amb el seu carro i els seus animals, van estranyar-se i van fer escarafalls de veure aquell home i aquella dona que tan feroçment s'abraçaven i s'estimaven, per terra, com un huracà. Rebolcant-se i besant-se amb fúria.

Van fer via cap a casa a mitja tarda i l'home, sec i amb barba de molts dies, duia una bossa amb unes joguines per als fills. Va cridar per la porta, va pujar les escales i va poder veure els tres fills entaulats, sopant. Cadascú amb un plat fondo, menjant patata. Congregats a la taula de la llar.

Anys a venir, aquests xiquets només recordarien el bes del pare i la seva cara punxent, barbuda. El refrec dels pèls hirsuts sobre la pell fina dels infants. I la fesomia alta i el posat d'home cansat, abatut.

"No em posaré en res més. No en vull saber res, de la política" -va dir amb una gravetat que ressonaria en els records de dues o tres generacions de la família.

Andreu Loncà

Pregó Festa Major 2007

Estimats alpicatins,

És un motiu d'orgull i satisfacció poder compartir amb tots vosaltres l'entrada d'aquesta Festa Major 2007, que espero i desitjo que sigui de les millors per a tots.

Em perdonareu el meu parlar planer i directe. Jo sóc un home de ciències, no de lletres. Tot i que l'expressió del sentiment sempre és universal.

Per als que no em coneixeu, sóc l'Albert Mateu i Roure. Vaig néixer a Alpicat un 23 de maig de l'any 1951, a casa, al carrer de Raimat número 1, quan encara néixer a casa, assistit per la *comadrona*, era un fet habitual. Dic *comadrona* encara que el nom català sigui *llevadora*, però és que la dita senyora era de ca la Comadrona, a més a més. Fill del Joan del Fraga i de la Carmeta de cal Sei. Aquesta casa l'havia fet construir el pare i la vam deixar, per anar a viure a Lleida, quan jo encara no tenia 3 anys.

Pareu compte amb els següents cognoms: Roure, Caubet, Gilart i Giné, per partida doble, i Ortiz i Inglés. Són els vuit que corresponen a la meua família alpicatina. Cal Sei, ca la Barona i cal Flari.

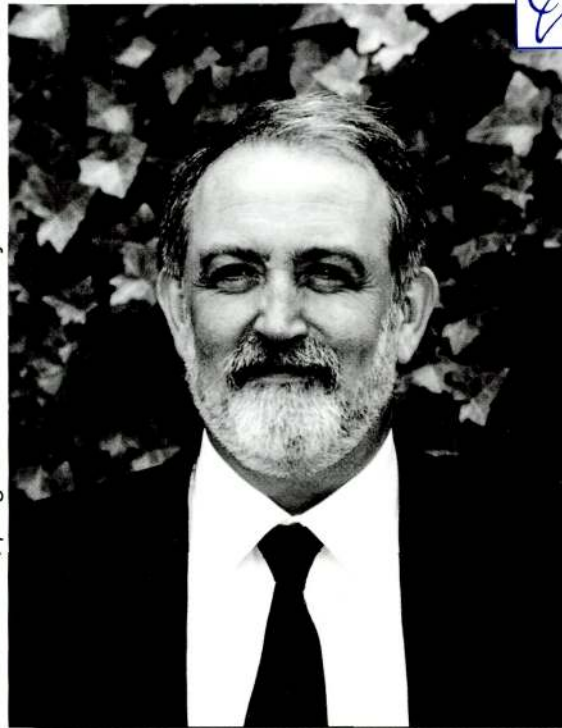
A l'edat de 14 anys (estem parlant de l'any 1965) vaig deixar de visitar no tan sovint Alpicat, el meu poble, perquè vaig anar a estudiar a Tarragona, a la Universitat Laboral, on vaig acabar els estudis d'Arts Gràfiques l'any 1969.

Per continuar amb els meus estudis superiors, vaig anar a l'Escola d'Enginyers Paperers de Tolosa, a Euskadi, l'única de tot l'Estat en aquella època. La meua relació amb el País Basc és encara excel·lent, tant personalment com familiarment. En l'àmbit personal i professional, perquè en l'actualitat molts dels meus companys d'aquesta escola ocupen diferents càrrecs en empreses papereres amb les quals tinc negocis, i també per la meua dona, l'Arantxa, i la seva família que viu allà.

L'Arantxa és la meua dona des del 1976, una basca que s'ha adaptat molt bé i estima Catalunya, i que m'ha donat, a part de molta felicitat, dos fills: l'Ainara, que avui estaria encantada d'estar aquí però la seva residència és molt llunyana, i el Joan, que sí hi és present.

Us vull parlar del meu poble d'acollida, Capellades, a l'Anoia, on vaig anar a treballar a la primera fàbrica de paper. Després he

Albert Mateu, pregoner de la Festa Major 2007

treballat durant 24 anys sempre en fàbriques de paper com a responsable, 14 d'ells com a director de fàbrica.

Capellades és un poble situat en un indret poc conegut i en una vall on es donen les millors condicions per a la fabricació de paper, a l'haver-hi un broll continu d'aigua de l'aqüífer Carme-Capellades. S'hi troba l'únic museu paperer de tot l'Estat, el Molí Museu Paperer de Capellades, lloc que recomano visitar perquè és una experiència molt instructiva, ja que cada dia tots nosaltres fem servir, d'una o altra manera, el paper. Visitant aquest museu podreu veure de forma personal com es feia antigament i com es fabrica actualment el paper. Per cert, aquest museu està situat davant de casa meua, que és la vostra a partir d'avui i per sempre.

Des del 1997, he pogut canviar totalment la meua vida professional de tal forma que he viatjat per Centre Amèrica, Sud-amèrica i els Estats Units, fins l'entrada de l'euro, que va canviar dràsticament la competitivitat. Des d'aleshores, viatjo amb regularitat al Magrib (al Marroc, Algèria i Tunísia) i també a Egipte, on per cert, hi viu la meua predecessora en aquest acte del pregó, la Maricel, amiga meua de la infància. També des de fa un parell d'anys, tinc acords signats amb un grup molt important xinès i d'aquesta manera em toca viatjar, de tant en tant, a Xangai.